

COOPERACIÓ AMB MANO A MANO BOLIVIA

“Las aventuras empiezan en los sueños”

“Para mi ir Bolivia y colaborar en el proyecto que llevé a cabo, fue algo inolvidable y un sueño hecho realidad, de hecho fue la oportunidad que me abrió los ojos y vi que ayudar a los demás no es solo algo para pasar el tiempo, sino que es a lo que quiero dedicar el resto de mi vida, y creo que tengo suerte, no solo por la experiencia que tuve la oportunidad de vivir, sino que a estas alturas, con 18 años saber a lo que quiero dedicarme sin duda es algo que no muchos saben”.

La Beca que se'm va atorgar des de l'Ajuntament de Caldes va ser la que em va obrir les portes per anar a fer el voluntariat a la ONG de Mano a Mano Bolívia, (MMB)

En el meu cas, jo vaig anar a Bolívia, un dels països més pobre de Sud Americà, amb un 14% d'habitants que no saben llegir y més del 20% que mai han anat a una escola, a més de molta precarietat, sobretot en zones rurals.

Bolívia és un país que té molta diversitat en molts sectors, ja sigui ètnica, geogràfica, climatològica, y culturalment.

Jo vaig estar a Cochabamba pràcticament al mig de Bolívia, una zona amb un clima molt sec, malgrat això durant gran part de l'any gaudeixen de “una eterna primavera” la qual es troba interrompuda únicament per un o dos mesos de fred però realment intens únicament durant unes 3 setmanes. Una altre dada a destacar de Cochabamba és la gastronomia molt diversa, de fet es el “departament” (seria com una comunitat autònoma per nosaltres), que es fa destacar per la seva varietat de menjars.

A Cochabamba jo em trobava a la ciutat central, Cercado y la ONG amb la que vaig col·laborar, Mano a Mano Bolívia es trobava a la ciutat continua, amb transport públic, es trigava de entre 30 a 45 minuts en arribar.

Mano a Mano Bolívia és una ONG sense fins de lucre reconeguda legalment al país, treballa per el desenvolupament en projectes de salut, educació i camins.

El seu treball en la societat boliviana es molt important ja que abasten molts sector, destaquen en la construcció de centres de salut, y escoles, ja que han construït un total de 153 centres de salut en localitats marginal , 54 escoles, i millorat y construïts 54 camins, per millorar el desplaçament d'aquells que viuen en zones rurals.

La meva primera impressió al arribar a la ONG va ser molt gratificant ja que la amabilitat amb la que em va tracta van fer que em sentís com a casa. La proximitat amb els treballadors y amb la gent que venia sol·licitar suport era molt agradable de sentir y veure. A més a més dels punts en els que destaquen hi ha altres sector de la ONG en la que jo vaig estar més involucrada un d'ells és el departament que s'encarregava del material sanitari, ja fos per els centres que construïa la pròpia ONG com per aquelles persones que anaven a buscar ajuda, la majoria d'aquelles persones venien en busca de muletes, cadires de rodes, llits hospitalaris per familiar que ja els hi havia donat l'alta en els hospitals, i no tenien els diners per comprar-se'n uns. En aquest casos se'ls hi demanava una sol·licitud escrita, i després se'ls hi deixava allò que necessitessin durant el termini de temps en que la recuperació durés.

Malauradament actualment Mano a Mano no té els recursos per aconseguir més cadires de rodes, i malgrat les donacions que van tenir amb anterioritat de cadires, les seves condicions actual d'aquestes no són per un ús eficient, així que el que es procura és arreglar les que estan en aquestes condicions, però això no es prou perquè cada cop hi ha més gent que necessita una cadira de roda ja sigui per una recuperació, per gent gran que ja no poden caminar, o fins hi tot gent paraplàgica que no se'n pot permetre una.

La sanitat allà no es del tot pública, bé de fet qualsevol consulta requereix un import mínim i ja no diguem per qualsevol prova mèdica, així que hi ha molta gent amb necessitats mèdiques i no són atesos, per això també venia gent demanant medicines, malauradament MMB no en disposa. No obstant sempre se'ls hi posava a la seva disposició qualsevol altre ajuda, com un cas d'una Senyora que venia demanar medicines ja que li havien fet una colostomia, els medicaments no els teníem però vam poder proporcionar-li les bosses que li feien falta. Així que fan tot el que poden per ajudar. I moltes històries més m'emocionaven i em feien adonar de les realitat tant difícils que viuen altres.

A més a més vaig tenir la oportunitat de poder assistir a la inauguració d'un dels últims centres de Salut, vam haver de recórrer molts quilometres per arribar, però va merèixer la pena. Un cop allà s'havien de fer els últims retocs, com muntar els mobles, netejar, i finalment ficar tot al seu lloc. A la inauguració tot els habitants de Quiroga estaven impacients per veure el que ara seria el seu centre de salut al que podien assistir. Van donar les gràcies no tan sols a MMB sinó que també als col·laboradors (Jessica Sandberg i Carson Harris) de MELA, organització de voluntaris que col·laboradora amb MMB i als qual va ser possible la construcció del centre. La gent estava molt agraïda i contents de ara poder gaudir d'una millor sanitat.

Per mi aquesta experiència va ser la que em va fer tenir més ganes de seguir en el món de la cooperació, també va ser la raó per la qual em vaig quedar un mes més a Bolívia col·laborant amb MMB.

També en la meua estada final allà vaig poder implicar-me una mica més en el "Proyecto Soñar" , el qual consisteix en donar beques parcials que cobreixen la majoria de despeses en educació per a joves amb recursos limitats. En aquest projecte no únicament se'ls hi dona els diners, sinó que també se'ls fan activitats extraescolars, per promoure valors, actituds y habilitats. És aquesta la oportunitat que necessiten per lluitar per els seus somnis. Vaig poder parlar amb algun d'ells i poder conèixer-los, nois amb ambicions i ganes de superar-se. A més a més ells també ofereixen part del seu temps fent de voluntaris a la ONG, com agraïment.

Tots i cadascuna de les persones que vaig tindre la oportunitat de conèixer va fer que jo tingués més ganes d'ajudar i poder fer potser la vida d'aquells que pugui una mica més fàcil. Tot els problemes que creia poder tenir, s'esvaeixen en quant veus els problemes que han pogut tenir ells, i únicament et fan tenir forces per continuar un camí d'esforç i superació. A més no únicament et feien adonar de la dificultat d'una vida en un país poc desenvolupat sinó que de vagades veient la força amb la que enfronten els problemes fa que se't dibuixi un somriure d'orella a orella, perquè no es rendeixen.

Jo vaig anar al meu país d'origen, fet que em va ajudar a conèixer el que podríem dir la meva cultura, de la qual desconeixia gran part, quan jo vaig venir aquí era molt petita, y recordo poques coses, però un cop allà vaig adonar-me que hi ha un gran diferència entre els dos móns, jo no recordava tanta.

La cultura les tradicions, les persones, la manera de viure, tot es diferent. En el meu cas vaig tenir la sort de tenir familiars allà que em van allotjar a les seves cases , però quan durs a terme projectes de cooperació normalment per l'allotjament i l'alimentació te les has d'arreglar tu solet.

Un cop ja saps quina és la teva destinació comença a esbrinar la cultura que tenen perquè així potser no t'ho trobes tant de sobte un cop ja ets allà. Sempre has de tenir en compte que no saps el que et depara el futur, i has d'anar amb el cap obert a noves experiències, que et canviaran la vida, gaudeix d'una de les millor aventures que tindràs, i et satisfarà molt, i el més probable es que després vulguis repetir.

Kimberly Camacho Montaño.

Nois del "POYECTO SOÑAR" a cases seves i a l'oficina de MMB.